

mænd, hvis Livsgerning det er at udføre det nævnte Hverv. Den uvurderlige Vinding for den kriminelle Retspleje, som Anklagegrundsætningen giver, er, at Undersøgellesdommeren fritages for Ansaret og Ledelsen af Undersøgelsen og dermed stilles saaledes, at han bliver uden særlig Interesse for dennes Udfald. De Bestemmelser om den sigtedes Behandling, som Anklageren ønsker, skal vel træffes af Dommeren, saafremt han finder dem vel grundede, men det er ham her muligt at handle med en Upartiskhed, der kun kan tænkes, naar han staar overfor en andens Begæring. Udvalgsflertallet indrømmer ogsaa, at det med Tilfredshed har hørt Justitsministerens Udtalelser om, at han er villig til at arbejde paa, at Anklageprincippet gennemføres fuldstændigt i Retsplejen. Mindretallet indser da ikke, hvorfor Anklageprincippet ikke skal indføres straks, og kan vel dele Flertallets Anskuelse om, at Ikraftsættelsen af en mangelfuld Lov ikke hindrer senere Ændringer, hvorved Manglerne rettes, men formener, at dette Ræsonnement kan være en Trøst, naar Manglerne først opdages *efter* Lovens Ikrafttræden, men ikke fritage for Bebrejdelse, naar Manglerne *forud* er sete“. . . . „Om et andet Hovedprincip i den nye Lov om Strafferetsplejen, nemlig Paadømmelsen af vigtigere Forbrydelser under Medvirkning af *Nævninger*, bemærkes, at Forudsætningen for Indførelsen af denne Institution altid hos de sagkyndige har været, at *Straffeloven bragtes i en saadan Form, at den uden Vanskelighed kan anvendes*, naar *Nævninger* deltager i Paadømmelsen. Saaledes har C. Goos i en Afhandling i Nordisk Tidsskrift for Retsvidenskab 1900, Side 42—148, udførligt paavist dette, for saa vidt angaar Bedrageriforbrydelser, og erklærer bl. a., at paa et stort Omraade „staar Sagen altsaa saaledes, at der intet Værn haves mod de Retsvildfarelser af *Nævningene*, som er til Samfundets Skade, og kun et skrøbeligt Værn mod deres Retsvildfarelser til den sigtedes Skade“. — Hvad angaar den Forøgelse af Statens aarlige *Udgifter*, som Retsreformen vil medføre, giver Mindretallet Flertallet Ret i, at de to Poster 550,000 Kr. til Delinkventomkostningernes Overførelse til Staten og 100,000 Kr. som Tilskud til Københavns Politi, ikke staar i nødvendig Forbindelse med Retsreformen, men om Udgiften til et Opdagelsespoliti gælder det modsatte. Mindretallet anser det for afgjort, at der ikke kan skaffes et forsvarligt Opdagelsespoliti for et mindre Beløb, end Justitsministeriet selv for et Par Aar siden fandt nødvendigt, og at dette Statspoliti efter sin Natur og Opgave maa betales af Staten og ikke for nogen Del af Kommunerne. De samlede aarlige Udgifter maa saaledes anslaaes til ca. 1,400,000 Kr., men hertil kommer, at de fleste Poster er og maa være opstillede efter et Skøn, om hvis Holdbarhed man kan nære adskillig Tvivl. F. Eks. vil en paa-